

escarlata

PREMSA

Comunicació
Ció Llopis
hola@escarlata.com

Companyia
Bet Miralta
+34 618 888 096
bet@escarlata.com

2013. Escarlata Circus, ha obtingut el Premi Aplaudent FAD Sebastià Gasch, pel seu espectacle **Pugilatus**;

"perquè ens han demostrat que això de morir no és definitiu i perquè aquests encantadors visionaris de l'absurd tenen la capacitat intacta d'abraçar la humanitat sencera en un ritual el desenllaç del qual és una escampadissa de fantasia, afecte i emocions que perduren. Més enllà d'això, aquests pallassos estrambòtics i poètics componen una cerimònia estrofolària, un combat hilarant on la tendresa i la compassió s'expressen de forma encantadora i desenfrenada. Aplaudent perquè **Pugilatus** és una festa, una festa oberta a tot-hom".

El Jurat

1. **Non c'è niente da capir, capito?**

El segon espectacle dels Escarlata Circus que vam veure la setmana passada va ser *Pugilatus*. Un quadrilàter, els espectadors asseguts als quatre costats, un mort i un que el vetlla. Estrenat el 2011, *Pugilatus* va rebre el premi Aplaudent FAD el 2013, i es va deixar de representar l'any següent. Celebrem la decisió d'Àngels Margarit de recuperar aquest espectacle per a la constel·lació Escarlata Circus, perquè ens trobem davant d'una (altra) peça imprescindible. Jordi Aspa està acompanyat, en aquesta ocasió, per **Piero Steiner**, i els seus dos *clowns* connecten de meravella. La vida, la mort i la boxa són els temes al voltant dels quals gira *Pugilatus*, un espectacle que té a **Andrés Lima** com a còmplice dramàtic i a Bet Miralta com a acompanyant artística. Poca broma. La infantesa, la *mamma*, els macarrons i el pas del temps relliguen un espectacle senzill, sí, però que precisament per això és més difícil. Els cossos i els rostres d'Aspa i Steiner tenen molta vida i molta carretera al darrere, i la proposta funciona perquè és, ai las, honesta. És quan hom veu una proposta tan honesta com aquesta quan, per comparació, s'adona que és quelcom que escasseja en l'apassionant món de les arts vives. El final és de pell de gallina, també. Aquest parell són molt bons, tu.

1. **Escarlata Circus Sound**

Oriol Puig Taulé. - NUVOL . 4.06.2019

23/05/2019

Dues ànimes exposades i autèntiques

per Jordi Bordes

Recomana té una vida curta. Va començar al juny de 2013. Just un any abans, es va estrenar aquest muntatge que, ara, gràcies a la bondat de les Constel·lacions del Mercat de les Flors pren, ara, una segona etapa. Continuen al capdavant Jordi Aspa i Piero Steiner, dues ànimes generoses exposades, amb cor de clown tendre tot i que el seu posat podria intimidar per la voluminós d'un pes pesant o per la mirada esquiva de gangster de pistola fina. En aquest impàs, Aspa ha continuat amb l'Escarlata Circus que comparteix amb la seva companya Bet Miralta (CorroC, Cabaret Petrificat, Quan els crancs portin talons). Steiner ha treballat amb altres artistes singulars com Ernesto Collado (Constructivo), el Baró d'Evel (Bèsties)...., o Pep Ramis de Malpelo (La set i la revolució). Són només uns exemples per veure com el mapa es disgrega. Dos artistes que sintonitzen en trobar poesia en la lletjor, en el contrast.

Rescatat de les hemeroteques digital, vam parlar d'això, sobre Pugilatus en un article que repassàvem el cicle del Grec, pels seus 25 anys de carrera:

Pugilatus. Sense manies. Arraconen qualsevol exercici de circ. Potser sí que els dos personatges acaben prenent un aire de pallaso eixelebrat, amb alguna patacada sonora, i competició de bufetades. Són uns personatges tendres, un altre cop: Aspa és una mena de boxejador i Piero Steiner, el seu entrenador, que estima i alligona. Un treball de recerca que configura una dramaturgia molt oberta, amb instants preciosos i d'altres de rematadament divertits, per ingenus. Paga la pena asseure's i trobar el cor de nen. Però sense abandonar mai la mentalitat complexa d'adult, per poder entendre que el joc patètic té un punt fosc, de perdedor, de realisme aclaparador.

Circus

12/12/11 02:00 - JOAQUIM ARMENGOL - El Punt

Ingènuament pensava que la mort era la prova exacta que som éssers ridículs, i que, ben mirat, aquesta tenia si més no l'avantatge tranquil·litzador de produir silencis llargs i definitius. Però ara aquesta esgarrada teoria sembla del tot inconsistent. La genial companyia Escarlata Circus va demostrar que això de mori tampoc és definitiu, que l'alè vital és del tot incansable i que desenfrenadament perdura, com Pugilatus demostra a la perfecció. Ara bé, si per contra em dieu que sí, que som tots morts, aleshores deixeu-me abraçar la humanitat sencera perquè, més enllà de l'anècdota finidora, el divertiment i les emocions perduren. Què és Pugilatus? No ho sé pas. Quelcom personalíssim. Un ritual. Probablement una broma més del distorsionat i enigmàtic univers estrofolari dels Escarlata Circus, un altre enginy esparpillant i antisofisticat d'aquesta fantasia que pot arribar a ser el teatre quan fabrica mons paral·lels i n'esborra les línies lògiques, que rebrega un llenguatge inversemblant i un naturalisme contraposat i absurd, també un humor amable, amb brolls esclatants, però capaç d'entristar el més rude. Un cerimonial que suggereix callar mentre parla o parlar calladament sobre el que no hi ha res a dir. Beckett adoraria Escarlata Circus. Vetlla mortuòria: públic a les bandes, un quadriàter de fusta al mig, barres de ferro a les cantonades, al capdamunt quatre altaveus, un sac de boxa diminut, una tovallola llardosa, una escopidora, una escombreta, un trofeu i una safata al damunt amb pernil llescat. Un petit llum penja. Un cadàver rígid, el del Gras, que s'està horitzontal, recolzant, cap i peus, en dos tamborets. Música allunyada, repetitiva, com d'un disc ratllat. El Prim remuga i plora a la siciliana. Inintel·ligible.

Esplèndida atmosfera. Ben aviat l'absurd més rellevant s'enfronta a la mort irrellevant. De fet se'n foten d'aquesta en reviu, se la sublima, se'n gaudeix d'una manera hilarant, se l'assaboreix perquè té gust de maccheroni i pernil salat, s'hi balla, s'hi combat i s'hi juga; finalment, però, després de veure com aquest parells'estimen amb bogeria, simbòlicament, se l'abraça de nou, en un procés de trasmudament poètic i meravellós. I esdevenen clowns, pallasos que moren per estar-se, probablement, lluny de la vida. En aquest petit univers tot es va transformant sense saber com, perquè no hi ha causes aparents de res, les coses, senzillament, s'alenen i passen, tot és tan simple i senzill com absurd i amable, però destil·lant una

humanitat que desborda tendresa. No sabia com definir l'estil particularíssim dels Escarlata Circus, però ho faré. Per mi han inventat "l'estrabotisme poètic", un collage íntim, hilarant i aclaparador, capaç de contrastar i configurar l'arc essencial dels més delirants estats emocionals.

Pugilatus

Idea, text i interpretació: Piero Steiner i Jordi Aspa.

Auditori La Mercè, 9 de desembre del 2011.